

NOVÝ ŽIVOT VE STARÉM SVĚTĚ

Eliho svět

JAN ČINČERA

NOVÝ ŽIVOT
VE STARÉM SVĚTĚ

Eliho svět

Jan Činčera

VĚNOVÁNÍ

Tyto a všechny ostatní příběhy z tohoto světa věnuji své dceři Pavlínce, která byla jejich první posluchačkou a bez které by nikdy nevznikly.

PŘEDMLUVA

Bílé přístavy... kdysi pár chatrčí, dnes malebné přístavní město zakončené na východní straně pásem bělostných skal protkaných tajemnými tunely. Centrum obchodu a zábavy všech mluvících ras Eliho světa. Můj přítel a průvodce po Kamenném městě, univerzitní profesor Bodilo, mě varoval, že někdy tu je té zábavy i trochu moc. A skutečně, některým uličkám je dobré se v noci vyhnout! Opilí ptačí námořníci, zoufalí tlustočerví obchodníci, kteří prohráli majetek v zábavní čtvrti, či poslední zbytky kdysi mocné Organizace, jsou jen některá z nebezpečí, na které je si třeba zde dávat pozor.

Po krátké, ale plodné návštěvě Skleněných věží jsem pokračoval se svým putováním za Závoj právě sem, do města, ze kterého kdysi královna Neyra vyplula za svým osudem. V té době už jsem poznal většinu velkých měst Nového světa, většího z obou kontinentů Eliho světa. Hodně jsem se toho také dozvěděl o jeho složité historii. Od paní Vydřice, starostky půvabné vesničky Velká Bystrá, jsem poprvé slyšel o Neyře a počátku událostí, které tak osudově změnily celý Eliho svět. Od jejího partnera Bodila pak o pádu tlustočerví říše, který vrhl celý světadíl do staletí chaosu. Ucho, postarší trpaslík a hospodský ve Skleněných věžích, mi zase pomohl pochopit, jak se do světa, málem zničeného katastrofickou událostí označovanou jako „Příchod Stříbrného prince“, opět vrátila prosperita. O těchto příbězích si můžete přečíst v jiných knihách.

Spousta otázek ale zůstávala nezodpovězena. Jak se Neyra, původně jediná ptačí dívka vyrůstající v lidské vesnici u Velké Řeky, stala královnou Starého světa? Proč se Žabka s Železným Pupíkem, nepřemožitelní velitelé rebelských trpasličích armád, naopak vládci nestali?

Bylo toho mnoho, co jsem ještě nevěděl. Vydal jsem se hledat známého pana Bodila, doktora Lupina z Archeologického ústavu Univerzity Kamenného města. Minule jsem neuspěl, teď snad budu mít více štěstí.

Po krátkém rozvažování jsem vyrazil rovnou k vykopávkám. Vstup do bílých tunelů střežila dvojice znuděných trpaslíků. Nechtěli mě pustit dovnitř, ale poté, co jsem jim před očima zamával doporučujícím dopisem od pana Bodila, nakonec pokrčili rameny a uvolnili mi cestu.

Nejprve jsem neviděl o mnoho více než hlubokou díru, ze všech stran osvětlenou fialovými technoreflektry. Na jejím okraji seděli dva tlustočerví doktorandi a zkoumali jakýsi, asi třicet centimetrů dlouhý, válec. Tlustočerví dívka v bílém plášti do něj právě rýpala bronzovým nožíkem. Pak jsem si všiml něčeho dalšího.

Ze středu jámy vyrůstalo cosi jako stříbrný strom. Bylo to tenké, chvělo se to a ve světle technolamp slabě zářilo. Projel mnou pocit nepatřičnosti. Jako bych náhle zahlédl úplně jiný Eliho svět, než na jaký jsem byl zvyklý.

„Co je to?“ zeptal jsem se dívky. „A... kdo něco takového mohl vyrobit?“

Prerušila práci a ohlédla se po mně.

„Mohu se zeptat, co tady děláte?“ zeptala se přísně.

„Hledám doktora Lupina,“ odpověděl jsem popravdě. „Mám doporučení od jeho přítele, profesora Bodila. Jsem... tak trochu historik. Rád bych od něj zjistil nějaké informace z minulosti Eliho světa.“

„Ach tak,“ uvolnila se. Její kolega už také přerušil práci a postavil se vedle ní. Tykadla mu unaveně padala na skráně.

„Doktor Lupin tu není,“ řekla dívka. „Přijde až zítra. Možná je v knihovně. Ačkoliv spíš byste ho mohl zastihnout U dvou pěnkav.“

Pozvedl jsem obočí, ale jinak jsem zjevně volnější pracovní styl věhlasného archeologa nekomentoval.

„A pokud jde o vaše otázky,“ pokračovala, „Tak na tu první zatím nedokážeme odpovědět,“ řekla. „A na tu druhou... bude lepší, když zapomenete, že jste se na ni ptal.“

„Aha,“ vyjelo ze mě. „Rozumím. Děkuji vám. To je... fascinující.“

„Jsem ráda,“ řekla, „že vás naše práce tak zaujala. Ale teď nás již prosím omluvte. Za chvíli zahájíme sedmé kolo experimentů. Bohužel vám nemůžeme dovolit, abyste jim byl přítomen. Riziko je příliš vysoké.“

„Jsme tu už třetí skupina doktorandů, ty před námi...“ zamumlal tiše její společník. Zarazil se, když na něj s nesouhlasným výrazem ve tváři pohlédl. „...tady pracuje na vykopávkách,“ dokončil rychle a trochu nesouvisle.

Pochopitelně jsem se ihned rozloučil. Trpasličí strážní na mě hleděli s nepřehlédnutelným nezájmem. Do večera bylo dost času, mohl jsem proto využít čas na prohlídku města a návštěvu knihovny.

Ke svému překvapení jsem se příběh královny Neyry dozvěděl bez většího úsilí v Městské knihovně. Pár věcí jsem si musel doplnit, ale tady je.

KRÁLOVNA NEYRA

„Neyra... Pro mnohé nedostižný vzor, ideální královna. Pro jiné ta, která přinesla změnu. A změna pak, s odstupem staletí, vedla ke Stříbrnému princí. Ale nakonec, přežili jsme to a jsme tady. Třeba to byla cesta, kterou jsme museli projít. Abychom jednou mohli vylétnout ke hvězdám.“

Bodilo, Velká Bystrá

Rok 1473 po Sklenutí Duhového mostu, Bílé přístavy

Na útěku

„Pst!“

Zarazili se. Luha se opatrně rozhlédla. Nic neviděla, ale Del si něčeho musela všimnout, jinak by je neupozorňovala. Del měla ze všech nejbystřejší oči a nechávali ji proto chodit první. I když to nebylo moc bezpečné a Luha z toho nejprve neměla dobrý pocit. Jenomže Luha v poslední době neměla dobrý pocit z ničeho.

Krčili se za kamennou zídkou ohraničující jednu z farem na předměstí Bílých přístavů. Potmě toho nebylo moc vidět.

„Co vidíš?“ zašeptala Luha směrem k Del.

Dívka se naklonila k jejímu uchu. „Něco se tam hnulo,“ vysvětlovala. „Na té křižovatce.“

Luha se podívala určeným směrem. Pořád nic neviděla. Měsíc nesvítíl a pole, vzdálené farmy i obrysy stromů splývaly s tmou.

„Půjdu se tam podívat,“ zašeptal Vrun. Tak jako ostatní děti, i on měl tvář pomazanou popelem, aby ho potmě nebylo vidět. Jen oči mu svítily. Modré oči, jaké měl v Jasmínii málokdo. Oči, kvůli kterým se do něho zamilovala.

„Půjdu s tebou,“ navrhl Bany. Znělo to spíš jako prosba.

„Zůstaň tady a dávej na ně pozor,“ odmítl ho Vrun. „Kdyby se něco stalo, utíkejte.“

Sevřel hůl, ke které před několika dny kusem látky přivázal ostrý kámen. Byla to ta nejubožejší zbraň, jakou Luha kdy viděla. Ale byla to jediná zbraň, kterou měli, a Vrun s ní předevčírem ulovil párek žlutomyší. Nejlepší večere za posledních pár dní.

Vrun se se skloněnou hlavou pomalu blížil ke křižovatce. Podle Del to už musela být „ta“ křižovatka, se starým hruševníkem s rozeklaným kmenem a velkou jizvou po blesku. Potmě to ale nešlo poznat bez toho, aniž by došli přímo k němu, a přes den se schovávali.

První dny od jejich útěku to šlo docela dobře. Seržantka Mázra, která na ně měla dávat pozor, hluboce vyspávala, když se o půlnoci vykradli z jejího stanu. Podle toho, kolik ten večer snědla zkvašené mateří kašičky, si nemysleli, že se vzbudí před polednem. Než přišel úsvit, byli už daleko a schovávali se ve svém prvním úkrytu, maliníkovém porostu v lesíku u cesty k Bílým přístavům.

Věděli, že se nemůžou zastavit. Armáda byla sice pomalejší, ale postupovala stejným směrem, jako oni. Luha si nemyslela, že by

generálka Žluta vyslala jezdce kvůli něčemu tak nepatrnému, jako byl útěk čtyř dětských otroků. Ale vyloučit se to nikdy nedalo.

Vrun už byl u křižovatky. Opatrně se rozhlédl a jako tryskomys přeběhl na druhou stranu. Pak se zarazil a narovnal. Z větve hruševníku se odlepil stín. Zamával křídly a zakroužil Vrunovi nad hlavou.

„Ahoj,“ pozdravil je pták dívčím hlasem. Měla cizí přízvuk, ale bylo jí rozumět. „Potřebuješ něco?“

Neyra sledovala, jak se děti krčí za zdí pár desítek metrů od ní. Nevěděla, co si o nich má myslet. *Jestli mě chtějí ulovit, tak na to nejdou moc dobře. Měli by se rozdělit a pokusit se mě obklíčit.* Po delší chvíli se jeden z chlapců osmělil a se skloněnou hlavou vyběhl kupředu. V ruce držel dost uboze vypadající oštěp.

Za takový by se u nás stydělo i to nejmenší dítě. Jenomže pak si uvědomila, že už není žádné „u nás“, protože to jediné, které znala, opustila před několika týdny. Zamrkala. Brečet nebude. Rozhodla se a konec.

Aniž by o tom příliš přemýšlela, slétla z větve a zakroužila nad chlapcem. „Ahoj,“ pozdravila ho. „Potřebuješ něco?“

Chlapec se zarazil. Mohlo mu být tak patnáct – šestnáct, odhadovala. Podle toho, jak tam stál, asi nečekal, že tam potká zrovna ji. *Třeba chtěl lovit něco jiného.*

„Ehm,“ odpověděl, „ahoj. Ty mluvíš?“

„To je dost blbá otázka, ne? Jo, mluvím.“

„Ale ty seš pták. Ptáci nemluvěj. Lidi mluvěj. Trpaslíci mluvěj. Tlustočervi mluvěj. Ale ptáci ne.“

Neyra mu nepřestávala kroužit nad hlavou. V brašně zavěšené kolem krku měla prak, kdyby šlo do tuhého. A taky některé další věci, jako třeba jeden starý deník. V dané chvíli by jí ale spíš nepomohl, leda by s ním toho kluka mlátila po hlavě. Což byla lákavá představa, ale zapudila ji.

„Díky za poučení,“ řekla místo toho. „Jeden z nás je zjevně mimo. Buď jsem to já, protože jsem pták a mluvím, nebo ty, protože vidíš mluvícího ptáka a přijde ti to divný. Budeš si to muset přebrat. Jestli ty, ani ty další děcka za zdí nic nepotřebujete, tak byste mohli plavat a nechat mě si tady schrupnout.“

„Jo, ...promiň. Čekali jsme ... že tu potkáme někoho jinýho.“

„Aha. Pokazila jsem vám schůzku?“

„Nevím, asi jo.“ Mávl rukou. Ostatní děti se rozběhly a připojily se k nim. Jedna starší holka, asi jako Jeřabina. Neyru opět zaštípalo v očích. Vzpomínka. Odlétá a Jeřabina běží za ní. Prosí, aby ji vzala s sebou. Odmítla ji. Odmítla by v té chvíli všechny.

Kluk, tak deset, a ještě jedna holka, asi o něco mladší. Kouká se po ní bystrýma očima.

„Ty nejsi obyčejný pták,“ řekla ta starší dívka, když k nim přiběhla. „Jsi větší než orlice a máš zobák, jaký jsem ještě neviděla.“

„Díky.“

„Promiň, že jsme tě vyrušili,“ pokračovala dívka. „Já jsem Luha. Tady to je Vrun, Del a Bany.“

„Těší mě,“ zakroužila nad nimi. „Já jsem Neyra. A co teď? Potřebujete něco ode mě nebo si můžeme říct znova „ahoj“ a letět každéj svojí cestou?“

„Mysleli jsme,“ pokračovala Luha, „že tady na nás někdo bude čekat. Nov, křižovatka, hruševník. Měli jsme štěstí, že nám to vyšlo. Nesměli jsme se nikde zdržet.“

„Někdo vás honí?“

Podle toho, jak na sebe děti pohlédly, Neyra poznala, že uhodla. Znovu zakroužila a pak přistála pár kroků před nimi. Teď už si nemyslela, že by si na ni chtěli něco zkusit.

„Co se vám stalo?“ zeptala se znovu.

Vrun si odkašlal. „Jsme otroci,“ začal vysvětlovat. „Teda, byli jsme. Sloužili jsme v armádě Kamennýho města. U tlustočervů.“

Neyra na něj chvíli mlčky zírala. Nic jí to neříkalo.

„Rozumíš tomu?“ Luha vycítila, že něco není v pořádku.

„Jo, jasně,“ mávla Neyra křídlem. „Akorát nevím, kde je Kamenný město a co znamená otrok. Ale tlustý červy znám. Dřív jsem s nima chodila. Na ryby.“

Tentokrát vypadali zmateně zase oni. „Hele,“ řekla Luha, „já nevím, co seš zač. Každý tady slyšel o Kamenném městě a viděl tlustočervy. Vládou tady už pár stovek let. Nebo déle, nevím přesně. Ale to je jedno. Důležité je, že utíkáme a tady jsme měli potkat někoho, kdo nám měl pomoci. Aspoň tak jsme to slyšeli. Podzemní dráha. Neříká ti to nic?“

Neyra zavrtěla hlavou. První rozhovor, který s někým za poslední týdny měla a vůbec nedával smysl. „Tak jo,“ řekla pak. „Jestli to

správně chápu, tak mám vysmahnout. Nebudu vám dělat problémy. Stejně bych se tady už v klidu nevyspala. Najdu si něco jinde.“ Roztáhla křídla a znovu se vznesla nad děti.

„Díky,“ usmála se na ni omluvně Luha. „A promiň, že jsme tě vyrušili. Neměli jsme jinou možnost.“

„To je dobrý. Tak ať vás nedožene to, z čeho máte strach.“

„Dožene,“ ozval se najednou ten mladší kluk, Bany. Mluvil nepřírozeně vysokým, dívčím hlasem. „A tebe taky. Buď opatrná, Peříčko.“ Trhl s sebou a rozevřel oči. „Kdo to byl?“ zeptal se. Jeho hlas teď zněl úplně jinak.

„Mluvil’s nějak divně,“ otočila se k němu polekaně Del. „Jo,“ přidal se Vrun. „Co to do tebe vjelo?“

„Já nevím,“ vrtěl hlavou Bany. „A nic jsem neříkal. Jenom jsem slyšel nějakou holku, jak nás varuje.“

Neyra ho obkroužila. „Nelíbí se mi to,“ připustila. „Asi bych měla zmizet. A vy taky. Tak hodně štěstí.“ Nabrala výšku.

„Ale kdo je Peříčko?“ zavolal za ní Vrun. „Znáš někoho takovýho?“

„Jo,“ odpověděla, ale nevěděla, jestli ji ještě slyšel. „Znála jsem. Ale ta už je pryč.“ Zamávala křídly a odlétla.

Zmateně se dívali jejím směrem. Pak se Luha vzpamatovala. „Měli bysme se zase schovat. Ještě je brzo. Ještě pořád může přijít.“

„Může,“ ozvalo se ze tmy. „A vy byste měly být opatrnější.“ Po cestě, z druhé strany, než kudy zmizela Neyra, se k nim blížila veliká postava. Potmě a přes plášť, kterým byla zahalena, jí nebylo vidět do tváře. Ale její čtyři paže a soudkovité tělo nešly s ničím zaměnit.

„No vidíš, šlo ti to docela dobře.“

„Vůbec. Nemohla jsem se do ní dostat! Zvládla jsem jen toho kluka!“

„Neyra má silnou vůli,“ přikývla Volavka a protáhla si zlatá křídla. „A ty ještě nevíš, jak na to. Brzo dokážeš víc.“

„A hrozí jí opravdu něco? Myslela jsem, že se o ni postaral ten... bělovlasej.“

„Lupínek?“ Volavka zakroutila hlavou. „Lupínek má vždy vlastní plány. Ano, chce, aby se dostala bezpečně do Království. Ale nesmíš mu věřit. Nikomu z nás nesmíš věřit.“

„Ani tobě?“

„Ani mně.“

„A proč mi teda pomáháš? Proč jsi se mnou?“

„Třeba mám s tebou taky svoje plány. A teď už se soustřed'. Naučím tě, jak číst cesty osudů.“

Dívka zavřela oči. Když se nedívala, nerozptylovala ji cizost místa, na němž se nacházela. Temné, zamračené nebe v tušení bouře. Pokroucené kmeny stromů vyrůstající ze skalních štěrbin. Úzká římsa

s výhledem na kalné jezero. Netušila ani kde je, ani proč ji tam Volavka vzala.

Se zavřenýma očima cítila, jak se Volavka vznáší kus před ní. Cítila její blízkost. Cítila její spojení s tím místem. Nerozuměla mu, ale nezáleželo jí na tom. Byla ráda, že se jí Volavka ujala. Byla ráda, že není sama.

Setkání

„Musíte pochopit, princezno,“ řekla Selenia, černá fénixka a kapitánka lodi Druhý vzlet, „že nás vaše nečekané objevení všechny zaskočilo. Všichni v Království se již smířili s tím, že král Aeias a posádka jeho lodi se již nikdy nevrátí. Nikdo také netušil, že se králi Aeiovi při plavbě narodila dcera. Ale jeho deník a samozřejmě i sama skutečnost, že jste zde, jediný černý fénix ve světě, kde ptáci dosud neumí mluvit, je nezvratným důkazem, že mluvíte pravdu. Váš strýc, král Neos, bude šťastný. Svého bratra miloval a nikdy se nedokázal s jeho ztrátou úplně vyrovnat.“

„Těším se, že svého strýčka poznám,“ sklonila Neyra hlavu. „Svého pravého strýčka.“

„Ano, váš život mezi těmi lidmi musel být těžký,“ přikývla Selenia empaticky. „Mezi vrahy vašich rodičů.“

„Dlouho jsem to nevěděla. Někteří se na mě dívali... divně. Ale jiní na mě byli hodní. Měla jsem tam přátele. A můj o- , ... chci říct šaman, který je zabil, mě vychovával jako vlastní. Měla jsem ho ráda. Až...“

„Jistě. Nemusíte se tím již trápit. Čeká vás jiná budoucnost. Uvidíte, že Království je skvělé místo k životu. Jsem si jista, že váš strýc vás bude milovat. Budete mu připomínat bratra. A odvažuji se hádat, že vás jmenuje svou dědičkou. Nikdy se neoženil a nemá žádné potomky. Jednou nám budete vládnout. Královna Neyra.“

Seděly spolu na mahagoníkových bidýlkách v kapitánčině kajutě a srkaly horký oříškový výluh. Neyře to moc nechutnalo, ale snažila se nedat nic najevo. *Nepokazím nový začátek.*

Druhý vzlet byl naprosto nepodobný čemukoliv, co Neyra viděla. Nebo spíš, co si pamatovala. *Úsvit fénixe musel vypadat podobně.* Když se včera blížila do přístavu, trochu se bála, co tam najde. Bělovlasý duch, který jí pomohl najít pravdu, a tak jí zničil život, sice sliboval, že tam bude kotvit loď, ale úplně mu nevěřila. Neyra ho považovala za bezcitného intrikána a nepochybovala o tom, že kdyby se mu to hodilo, bez váhání by se jí zbavil. Ne vlastníma rukama, samozřejmě. Jenomže bělovlasý měl své plány a pokud tomu správně rozuměla, figurovala v nich ona a deník jejího otce. Deník, který si přečetla v domě, který dlouho považovala za domov. Deník s objevy, jež z nějakého důvodu byly pro toho hajzla důležité.

Takže i když se schválně loudala a do Bílých přístavů dolétla s více než měsíčním zpožděním, loď tam stále kotvila. Ukázalo se, že diplomatické jednání kapitánky Selenie se nečekaně protáhlo. V Říši, se kterou se Selenia jménem Království snažila navázat vztahy, se objevily nějaké nepokoje a Bazal, imperiální místodržící v Bílých přístavech, požádal Selenii o trpělivost.

Neyra se to snažila vstřebávat. Svět byl mnohem větší a složitější, než si myslela. Začínala chápat, že na rozdíl od vesnice, ve které vyrůstala, byl rozdělen na několik území, kterým vládli mocní náčelníci – císař tady a král tam. Ti pak měli pod sebou menší náčelníky, jako byl Bazal či zkušené průzkumníky, jako byla Selenia. Akorát se tomu tady říkalo jinak.

V jejich vesnici u Velké Řeky uměli mluvit pouze lidé. A možná ještě tu a tam něco v lese, jako třeba obzvlášť nadaný hejkal. A pak Velcí Duchové, či jak jim tady říkali, Bohové. Podle Neyřiných zkušeností většinou pěkní hajzlíci.

V Bílých přístavech žilo mluvících ras mnohem víc. Kromě lidí, kteří pracovali v přístavu, ještě lidem dost podobní trpaslíci, lišící se v podstatě jen špičatějšíma ušima a zuby. Dál trochu odporné čtyřruké bytosti, kterým se říkalo „tlustočervi“. Ti měli tělo složené z mnoha chvějících se záhybů, měli kulaté oči a na hlavě tykadla. Bazal byl tlustočerv a jak Neyra stihla pochopit, tlustočervi tady o všem rozhodovali a jak říkala Selenia, vládli.

No a pak tady byli ptáci, kteří před dvěma měsíci připluli z jiného kontinentu, na kterém žili v jakémsi Království. Většina pak ve městě, které spoluzakládal její otec.

Na Druhém vzletu jich bylo třicet. Ptáci všech druhů: zahlédla nejméně dva rorýse, orlici, káně, vlaštovky... Když včera přilétla, přerušili svoji práci a letěli jí naproti. Obklopili ji ve vzduchu a překvapeně na ni volali a snažili se zjistit, co je zač. Dokud nepřiletěl Arbasios, Seleniin mladý syn a zástupce. Stejně jako ona, černý fénix.

Arbasios ji pak zdvořile pozdravil a pozval na palubu, kde už ji očekávala Selenia.

Po nezbytném vysvětlení ji šokovaná Selenia přivítala jako princeznu a vyhradila jí vlastní kajutu. Nebo spíš jí ji přenechal Arbasios, který se přestěhoval k Hejovi, plamenákovi a prvnímu důstojníkovi Druhého vzletu. Neyra protestovala, ale ani Selenia ani Arbasios si to nenechali rozmluvit a Neyra je nakonec nechala. Proti spaní na větvi ostatně představovala kajuta nebývalý komfort.

„Řekla bych,“ přerušila jí Selenia vzpomínky, „že místodržící Bazal byl vašim příletem také překvapen. Přítomnost člena královské rodiny samozřejmě povyšuje naši misi na něco zcela jiného. Trval na tom, že vás musím zítra přivést a představit.“

„Jestli to je důležitý,“ pokrčila Neyra křídly. „Zatím jsem si ty tlustočervy nestihla pořádně prohlídnout. Jenom seshora a ještě krátce. Ale vlastně se ho taky chci na něco zeptat. Potkala jsem po cestě nějaké děti. Říkaly, že pracovaly u tlustočervů jako otroci. A asi se jim to nelíbilo, protože byly na útěku. Nevíte, co to znamená?“

Selenia usrkla trochu výluhu a odložila pohár na stůl, hned vedle rozkreslené mapy a jakýchsi bronzových přístrojů. „Bohužel ano,“ připustila. „Pokud to správně chápu, celý tento kontinent, který jsme pojmenovali „Nový svět“, ovládá jediná říše s hlavním městem, které se jmenuje „Kamenné město“.

„Ano,“ pokrčila Neyra křídly. „To už jsem pochopila.“

„V Kamenném městě vládne císař,“ pokračovala Selenia. „Tlustočerv. Hloubín, nebo tak nějak se jmenuje. Uctívají Bohyni, Paní hlubin. Asi něco jako naše Olivína, Paní Volavka. Připouštím, že

se v tom ještě zcela neorientuji. Věří tomu, že si je Bohyně kdysi vyvolila, aby vládli celému kontinentu a udržovali na něm pořádek. Všechny ostatní rasy proto chápou jako podřízené. To znamená, že musí dělat, co jim přikážou. A z některých si berou malé děti a ty jim pak musí do konce života sloužit. Tlustočerv, kterému je přidělí, je vlastní, jako třeba já vlastním toto bidýlko. Ony pak musí dělat všechno, co jim přikáže a nesmí nic, co jim nedovolí. A těm říkají „otroci“.

Neyra zavrtěla hlavou. „Tak to mi nějak uniká. Proč je ti otroci poslouchají? A proč je vůbec někdo poslouchá? Kdyby to někdo zkusil na mě, tak mu rozklovnou hlavu. A kdyby to někdo zkusil na kohokoliv z naší ... z naší bývalé vesnice, tak se mu vysměje.“

„Už to není vaše vesnice, princezno,“ odpověděla Selenia. „Je důležité, abyste na to nezapomínala. Teď už jste jedna z nás. Jako neteř krále Neose zastupujete celé Království. Všechno, co řeknete, či uděláte, může mít velký význam. Chápu vaše pocity, ale buďte prosím zítřka opatrná. Je v zájmu Království mít s Říší a tlustočervy dobré vztahy. Jakkoliv se nám jejich zvyky mohou zdát zvláštní.“

„Můj otec s nima mluvil,“ řekla Neyra rozhorleně. „Četla jsem o tom v deníku. Co viděl, bylo tak hnusný, že s nima nechtěl mít nic společného.“ Když se nehlídala, snadno sklouzla k méně uhlazené mluvě. Tak, jako se mluvilo u Velké Řeky.

„I tak. Je možné, že naše mise nakonec neskončí úspěchem, princezno. Zdá se, že se v Říši něco děje. Jak jsem vám říkala, z Kamenného města sem včera dorazila vojenská jednotka. Generálka Žluta bude ostatně zítřka na našem setkání. Ale je důležité, abychom

alespoň neodplouvali jako nepřátelé. Nemluvě o tom, abychom vůbec odpluli.“

„Myslíte, že by nám v tom mohli chtít bránit?“

„Nevím,“ připustila Selenia, „ale musíme být opatrní. Tím spíše, že jste teď s námi. Nesnesla bych, kdyby se králově neteři a možné dědičce mělo cokoliv stát.“

Já se o sebe postarám, pomyslela si Neyra. Pak si vzpomněla na toho zvláštního chlapce včera na křižovatce. *Taky mi říkal, že mám být opatrná. Ale jak věděl, že jsem Peříčko?*

„Kdo jste? A co po nás chcete?“ Vrun sevřel oštěp a výhružně ho pozvedl. Luha a ostatní děti se postavily vedle něj.

„Z jistého důvodu jsem získal dojem, že možná chcete něco vy ode mne,“ odpověděl zahalený tlustočerv. Měl mužský hlas, ale to u tlustočervů nic neznamenalo.

„A co bychom po vás asi tak chtěli?“ zeptala se opatrně Luha. Mohl to být on. Ale taky nemusel.

„Čtyři děti v noci na osamělém místě? U starého hruševníku? Inu, myslel bych, že odvoz. Ale pokud se mýlím, nebudu vás obtěžovat. Třeba jste odnikud neutekli a mé pomoci vám není potřeba?“

„Odvoz bychom možná potřebovali.“ Luha se rozhodla, že mu bude věřit. Musí to být on. „Pokud víte, kde ho najít.“

Del s sebou trhla. Otočila se a zaposlouchala se. „Slyšíš něco?“ zeptal se Bany.

„Nevím,“ zašeptala. „Něco daleko. Asi to nic nebylo.“

Del měla z nich všech nejbystřejší smysly. Ostatní si z ní někdy utahovali, že musela mít mezi předky Přímořany. V té části Jasmínie, ze které pocházela, to nebylo tak neobvyklé. Tak či tak, její schopnost rychle postřehnout nebezpečí se jim už několikrát hodila.

„Raději bychom měli jít,“ pozvedl tlustočerv horní pár paží v přemýšlivém gestu. „Žluta by měla být ještě daleko, ale mohla poslat nějaké jednotky dopředu. Raději ať jste pryč, než sem dorazí.“

Otočil se a vyrazil zpět po cestě, kterou sem přišel. Luha a Vrun ho doběhli. Del a Bany se drželi hned za nimi.

„Nebyla s vámi ještě jedna starší dívka?“ zeptal se po chvíli. „Měl jsem pocit, že ještě někoho slyším.“

Luha a Vrun na sebe pohlédli. „Ne,“ řekla Luha. „Takhle jsme všichni.“

„Asi jsem se spletl,“ připustil tlustočerv. „Pojďme rychleji. Není to daleko, ale v bezpečí budeme až v podzemí.“

„Takže je to pravda?“ přesvědčovala se Luha. „To s tou podzemní dráhou?“

„A jak vypadá podzemní dráha?“ přidal se Bany. „Chtěl bych ji vidět.“

„Asi to už tak bude,“ přikývl tlustočerv. „Ostatně, odhodlali byste se k útěku, kdybyste nevěřili, že existuje? A uvidíš, chlapče,“ obrátil hlavu zpět k Banymu, „již brzy.“

„Už zase,“ přerušila je Del. „Teď to bylo zřetelnější. Cinknutí. A chvěje se země.“

„Mohla by to být hlídka,“ znepokojil se tlustočerv. „Pojďte raději rychleji. Už je to jen pár set metrů.“

Napůl klusem doběhli k místu, kde kamennou zídku přerušovala dřevěná vrátka. Jejich společník je rozevřel a vběhl dovnitř. Následovali ho.

Luha si toho nejdřív nevšimla. Pak si uvědomila, že se ocitli na okraji hlubokého kamenného amfiteátru. Chrám Bohyně! Muž na nic nečekal a spirálovitou cestou sestupoval do jeho středu.

„A zase,“ zašeptala Del. „Koně. Teď to slyším jasně. Blíže!“

Luha se rozběhla za mužem. Cesta byla úzká a špatný krok by ji mohl zanést za její hranu. Pád na dno amfiteátru by rozhodně bolel, pokud by ho přežila. Ale dávní kameníci našťestí cestu vyložili bílým kamenem, který šlo potmě dobře rozeznat. Už to také slyšela. Ke křižovatce, na které před chvílí stáli, se blížili jezdci. A možná i válečné vozy.

Děti seběhly na falešné dno chrámu. Zde se dříve odehrávaly slavnosti, kde kněží řečnili o své nehynoucí úctě a oddanosti. Alespoň v době, kdy vesničané v okolí ještě obdělávali svoje políčka. Luha nevěděla moc o tom, co se tehdy stalo. Ale z toho, co zaslechla u generálky, to vypadalo, že tlustočervi nahnali většinu místních na stavbu města, Bílých přístavů. Zůstat směli jen ti, bez kterých se zásobování města neobešlo. A ti museli odevzdávat tak velkou část úrody, že jim na uctívání Bohyně nezbyl čas. A možná ani chuť.

Tlustočerv doběhl doprostřed dna, kde z vnitřního kruhu vyrůstala Její Přísavka. Uvítala jej tichým zamlaskáním. Muž ji pohladil, každou ze svých čtyř rukou uchopil jeden z šupinovitých

laloků a roztáhl je. Přisavka se rozevřela a odhalila temný tunel prudce se svázející do nitra chrámu. „Tak honem,“ pokynul jim. „Dovnitř. Já půjdu poslední.“

Luha zaváhala, ale Vrun byl protentokrát ten rozhodnější. Bez zaváhání popadl Banyho, zvedl ho ze země a nohama napřed ho spustil rovnou dovnitř. Když Bany zmizel, opakoval totéž s Del. Pak pokynul Luze. „Já půjdu poslední,“ řekl.

Luha pokrčila rameny. Vrun ji vzal do náruče a zasunul do otvoru. Luze ještě stihlo projet hlavou, že by ji takhle Vrun mohl držet častěji. Ale to už po zadku sjížděla do temnoty.

Sliznatý tunel se svíral kolem jejího těla a jí se zdálo, že ji objímá a něco jí šeptá do ucha. Nebo ještě pořád myslela na Vruna? Pak to udělalo „plop“ a ona dopadla na zadek do rozsáhlé kruhové místnosti lehce osvětlené zeleným mechem. Del se právě sbírala se země. Bany už byl na nohou a prohlížel si Její chapadla, která se vlnila na opačné straně chrámu. Ozvalo se další „plop“ a dolů sjel Vrun. Luha na poslední chvíli uskočila, aby jí nespádl na hlavu. Rychle se zvedl a ustoupil.

V tunelu se objevily tlustočervovky nohy, pak tunel zavibroval a jejich společník seskočil na podlahu. Bylo vidět, že s tím má zkušenosti.

„To bylo vskutku na poslední chvíli,“ řekl. Bleskovým pohybem si upravil kápi, takže mu stále nebylo vidět do tváře. „A není to jen hlídka. Zdá se, že Žlutu něco popohnalo. Měla dorazit nejdříve za dva dny.“

„A jak to všechno víte?“ zeptal se Vrun zamračeně. Oštěp zřejmě musel nechat před vstupem do přísavky. Luha věděla, že si bez zbraně nejspíš připadá jako nahý. Představa nahého Vruna ji zaujala a na chvíli přestala myslet na cokoli jiného.

„Vím to,“ přerušil jí tlustočerví hlas tok představ, „stejně, jako vím i jiné věci. Například to, že vám to nemusím vysvětlovat, mladý muži. Každopádně, dřívější příchod Žlutý pro nás znamená komplikaci, a proto mi dovolte, abych spíše, než bych se zabýval zdlouhavým a v dané situaci nepodstatným inventářem svých informačních zdrojů, vás urychleně odvezl do bezpečí.“

To Vruna umlčelo. Je vzdělaný, uvědomila si Luha. A není to obyčejný tlustočerv. Nějaký úředník, určitě vysoký. Proč nám ale pomáhá?

„Počkej, chlapče,“ ozval se opět tlustočerv, „nedotýkej se jich!“

Luha se ohlédl na Banyho. Tvářil se rozpačitě a odtáhl ruku od chapadel, která se k němu vlnivými pohyby natahovala.

Tlustočerv k němu došel a jemně, ale rázně ho odstrčil stranou. „Paní hlubin je nevyzpytatelná,“ řekl tiše. „Hravá, ale náladová. Nikdy nevíš, pro co se právě rozhodne.“

Napřáhl své čtyři paže k chapadlům, která se odklonila od Banyho směrem k němu. Zakroužil rukama ve vzduchu a začal si mumlat nějakou říkanku, skoro jako by je rozpočítával:

„První, druhé, čtvrté, třetí,
Chobotnička vzduchem letí,
Čtvrté, páté, sedmé, šesté,
Přistane v Kamenném městě.

A co osmé, ptáte se?

Ještě běhá po lese!

Ať je to to nebo to,

Nebo to, to, to, to, to!“

Na konci říkanky všema čtyřma rukama bleskově sevřel chapadla, která k němu v té chvíli byla nejbližší, a zlehka za ně zatáhl. Ozvalo se zamlaskání a stěna vedle chapadel se rozevřela. Za ní se objevila rovná chodba s řadou kovově se třpytících šlápot směřujících do dálky. Na jejich začátku stál prostorný vozík popsaný znaky prvního písma. Na každém boku měl čtveřici článkovaných nohou.

„Hodná,“ zamumlal muž a obrátil se k nim. „Můžeme nasedat,“ pozval je. „Pokud tedy budete tak laskavi a budete mi dělat společnost. V opačném případě odsud odjedu sám a vy budete muset počkat, než vás zde někdo najde.“

„Co to je?“ vydechl Bany a s očima na vrch hlavy se hnál prohlédnout si vozík. Luha a Vrun ho vzápětí následovali.

„Podzemní dráha,“ vysvětlil muž s lehkou známkou netrpělivosti, „předpokládal jsem, že to je zřejmé.“

„Ona je živá,“ zašeptala bez souvislosti Del. Luha se k ní otočila. Del stála před vlnícími se chapadly a natahovala k nim paži. Jedno jí právě rozčesávalo vlasy.

„Cítím to,“ pokračovala dívka. „Je živá a ... osamělá.“

„Paní hlubin je vždy osamělá,“ řekl muž vážně. „Takový je její úděl. Říká se, že když si moudrý Eli volil Pomocníky, kteří by s ním spravovali svět, dal každému, koho si vybral, na vybranou. Na jedné straně obyčejný, krátký život, ale i možnost zažít přátelství, lásku a

blízkost jiných. Na straně druhé pak nesmrtelnost, nekonečná moc a samota. A tíha rozhodnutí, jež by kohokoliv slabého rozdrtila. Mnozí odmítli. Ale někteří ne. A Paní hlubin byla jednou z nich. Její moc je darem i prokletím.“

„A co ti ostatní?“ zašeptala Del.

„To by bylo nadlouho,“ zavlnil muž záhyby v odmítavém gestu. „Tolik času nemáme. Stačí říct, že nakonec ani Eli nevybral všechny Pomocníky, které mohl. Poslední volbu ponechal té, která o ni sama projevila zájem. Která věřila, že dokáže vybrat tak moudře, jako sám Eli.“

„A jak to dopadlo?“ zeptala se Luha. Kněží v Kamenném městě nikdy takový příběh nevyprávěli.

Muž zavrtěl hlavou. „Zmýlila se,“ řekl prostě. „Leč dosti o tom. Čeká nás cesta.“

Došel k vozíku, otevřel boční dvířka a sedl si na lavici v přední části. Děti ho následovaly.

Na několika místech byly v podlaze před lavicemi vyřezány pravidelné otvory. Luha si uvědomila, že se hodí právě na jejich nohy. „Máme tam...?“ zeptala se nejistě.

„Pokud byste byli tak laskavi,“ přitakal jejich společník. „Já už jsem na šlapání starý, a navíc musím dávat pozor na cestu. Pro vás by to nemělo být těžké.“

Luha si sedla a zasunula chodidla do otvorů. Bosýma nohama nahmátla jakési šlapky.

„Technomagie?“ ujistila se.

„Výborně,“ pochvalně přikývl. „A úplně nová. Všimli jste si těch znaků na vnější straně? Měly by vám pomoci se šlapáním. Kus práce ale musíte odvést i vy.“

To už seděli všichni. Luha s Vrunem seděli v řadě za tlustočervem, Del a Bany za nimi.

„Tak jo,“ ujal se Vruh vedení. „Moc se mi to nezdá, ale zkusíme to. Sedm – osm – teď!“

Zabral a svaly na těle se mu napjaly. Luha se na jeden nádech zdržela pozorováním, ale pak se vzpamatovala a opřela se do svých šlapek. Mechanické nohy se pozvedly a vozíček se zlehka rozběhnul po světélkujících šlápotách.

„Zradí ho,“ konstatovala smutně. „Všechny nitky tam vedou. Zbývá mu posledních pár hodin. Chudák.“

„Je ti ho líto?“

„Nemělo by být? Je odvážnej. Strašně pro ně riskuje. Spoustu jich zachránil.“

„Jsi citlivá. Já byla kdysi taky.“

„Už nejsi?“

„Už je to dlouho,“ povzdechla si Volavka. „Tisíce let. Nakonec zjistíš, že nemůžeš soucítit s každým. Bránilo by ti to v rozhodování. Ničily by tě...následky.“

„Taková bejt nechci! A ty taková taky nejsi! Pomohla's mi. Tam v bažině, u Králíka. Nebýt tebe, nikdy bych nezachránila Nehtíka. Umřela bych tam. A teď mi taky pomáháš.“

„Pomáhám ti, aby ses stala tím, čím máš být.“

„A kým mám být?“

„Sama jsi to řekla. Tou z nás, koho ještě nesemlela nesmrtelnost. Tou, která dokáže soucítit a probouzet v nich to dobré. A ještě něco, Jeřabino. Tehdy s Králíkem ses nevzdávala. Bojovala jsi až do konce a nikdy jsi neztratila naději. Budeš vědět, jak ji probouzet i v ostatních.“

„Hm. Dobře. Budu dělat, co půjde.“

„Já vím, Jeřabino,“ přikývla Volavka, „já vím, že budeš.“

Audience

Šlapadlo se s nimi řítilo sítí tunelů slabě osvětlených zeleným mechem. Luha naprosto ztratila orientaci. Jejich průvodce stroj ovládal dlouhou pákou, kterou posunul někdy doprava, jindy doleva a šlapadlo tak s nimi poslušně zahýbalo do bočních tunelů na nesčetných křižovatkách, které míjeli.

Vrun si vedle ní odkašlal. „Kam vlastně jedeme?“

„Do bezpečí,“ odpověděl muž. „Do jednoho starého úkrytu. Našel jsem jej ve zdejších skalách krátce poté, co jsem se sem přistěhoval. Popravdě řečeno, čekal jsem, že tam bude.“

„Přijel jste sem z Kamenného města?“ zeptala se Luha.

„Jsi chytré děvče,“ potvrdil. „Ano. Mohu se vás zeptat, jak jste se dozvěděli o podzemní dráze?“

„Před dvěma lety,“ odpověděla mu. „Dostala jsem za úkol pomáhat v Císařské knihovně. Hledat a nosit badatelům destičky. Nebyla to těžká práce.“

„Potkala jsi tam někoho?“

„Jo. Jednou večer... V knihovně už téměř nikdo nebyl, jen v jednom ze zadních sálů seděl nějaký tlustočerv. Přes tvář měl kápi, stejně jako vy. Nechápala jsem, jak takhle může číst. Šla jsem se zeptat, jestli něco nepotřebuje. Zvedl hlavu a prohlédl si mne. Bylo mi to nepříjemné, ale když mě oslovil, měl docela laskavý hlas.“

„Ty jsi Luha, že,“ zeptal se mě, „už tě tu vídám nějakou dobu.“

„Ano, mohu pro vás něco udělat?“

„Můžeš si se mnou povídat. Odkud jsi, Luho?“

Pokřčila jsem rameny. „Jako všichni, z Jasmínie. Narodila jsem se v Ozbirohu. Rodiče umřeli, když jsem byla mladá a náš vladyka mě poslal sem. Sloužit, tak jako všichni ostatní.“

„Ach, jistě,“ přikývnul. „A pověz mi, Luho, jsi tady spokojená?“

Nechtěla jsem lhát, ale pravdu jsem mu říct taky nemohla. Tak jsem jen mlčela. Pochopil. Nebyl jako jiní tlustočervi.

„Tak tedy Luho,“ řekl pak, „již nějakou dobu hledám jednu destičku. Třeba mi s ní pomůžeš ty. Píše se v ní o jakési podzemní dráze. Slyšela jsi o tom něco?“

„Ne. Měla bych?“

„Možná ano, i když rozhodnutí je na tobě, Luho. Představ si, podle té destičky je podzemní dráha jakousi cestou, kterou používají uprchlí otroci. Ti, co se nebojí a touží po svobodě. Desítky už se po ní svezly.“

„A vy víte, kde by...ta destička mohla být?“

„Kdo ví,“ zavlnil záhyby pod svým pláštěm. „Je to nakonec jenom příběh. Vzpomínám si ale, že se v něm psalo o starém, rozeklaném hruševníku, stojícím u křižovatky kamenných zdí, den cesty od Bílých přístavů. A o průvodci, který se objeví vždy o půlnoci první noci nového měsíce. Ale je to samozřejmě jen příběh, pohádka. I když by mě potěšilo, kdybych si ho opět mohl oživit.“

„Mám se po ní tedy podívat?“

„Obávám se, že v této části knihovny ji nenajdeš. Ale třeba při jiné příležitosti? A třeba bys s sebou mohla vzít někoho dalšího, hm? Aby se vám lépe hledalo?“

Poděkovala jsem mu. On jen pokynul a víc mi už neřekl. A já jsem čekala na příležitost. Když mě poslali uklízet důstojnické stany do armády generálky Žlutý, věděla jsem, že ta příležitost právě přišla. A tak jsme se potichu domluvili s Banym, Del a Vrunem a naplánovali útěk.“

„Děkuji ti,“ řekl muž. „Je dobré vědět, že vše funguje, jak má. Vskutku, Císařská knihovna je neocenitelným zdrojem poznání, že?“

„Vy ho znáte?“ zeptal se Bany. „Toho tlustočerva z knihovny. Vy ho znáte, že jo?“

„Když většina sejde z cesty, ti ostatní musí držet pospolu,“ odpověděl mu jejich průvodce nejednoznačně. „A doufat, že společně napraví, co je rozbité. Ale už jsme na místě.“

Šlapadlo zastavilo na konci jedné z chodeb, před dveřmi ze zelenkavého lehce prohnutého kovu.

„Co to je?“ zeptal se opět Bany, když slezl ze stroje. „Nic takového jsem v Kamenném městě neviděl.“

„Nejsme v Kamenném městě, chlapče. Jsou i jiná místa. Starší a nebezpečnější.“

Muž položil jednu ze svých dlaní na dveře a zavřel oči. Po pár nadechnutích se dveře tichounce otevřely. Vstoupili do malého okrově zbarveného výklenku, který byl součástí prostě, ale pohodlně zařízené místnosti bez oken. Komnata byla vytesaná v bílé skále. Na bílé podlaze ležely červené koberce, na kterých ulpíval bílý prach. Podél stěn stálo několik prázdných postelí s dekami. Uprostřed stál kulatý stůl s lákavě vypadajícím občerstvením: placky, sýr, ovoce, velká karafa vody. Kolem stolu byly židličky s polštáři.

„Udělejte si pohodlí,“ řekl tlustočerv. „Venku bude zanedlouho svítat, tak musíme počkat do zítřka. Musím také zjistit, co se nahoře děje. Pokud přijela Žluta, mohlo by to pro nás znamenat komplikace a váš pobyt zde by se mohl protáhnout. Ale nebojte, brzy se odsud dostanete.“

„A kam nás vezmete?“ zeptala se Luha. „Vlastně ani nevíme, kam máme jít.“

„V noci vás provedu z Bílých přístavů,“ vysvětlil jim muž. „Pokud nebudou venku hlídky, nikdo si nás nevšimne. Kus za městem vás předám dál. Na další zastávku podzemní dráhy. Dokud nebudete v bezpečí.“

„A to je kde?“ zajímal se Vrun. „Tlustočervi žijou všude. Všude nás budou chtít chytit.“

„Za Velkou Řekou. Můžete tam žít pod ochranou...někoho, kdo na vás dá pozor. A nebojte,“ zasmál se. „Počítám si to. Pomohl jsem

na svobodu třem stům a padesáti osmi lidským a trpasličím dětem. S vámi to bude tři sta šedesát dva.“

„Ale vy jste taky tlustočerv,“ pohlédla na něj vážně Del. „Proč nám pomáháte?“

„Protože čtu historii, slečno,“ odpověděl jí vážně. „Před třinácti sty lety moji předkové slíbili těm vašim, že jim budou pomáhat a ochraňovat je. Snažím se tedy jen naplnit jejich slib.“

Jednou ze svých horních paží ukázal na řadu různě zbarvených kruhových dveří v různých částech stěn. „Támhle v těch dveřích,“ ukázal, „těch s modrým pruhem, najdete koupelnu a vše, co potřebujete pro svoji čistotu. V sousedních, žlutých, najdete zásoby jídla na týden. Pokud bych nemohl já, ani nikdo z mých přátel zítra přijít, prosím, nemějte obavy a obslužte se. Dříve či později pro vás někdo přijde. Do těch dalších dveří prosím nechoďte. Stejně by se vám je nepodařilo otevřít, ale pro jistotu.“

„A proč?“ zeptal se Vrun. „Co v nich je?“

Muž zavlnil záhyby v rozpačitém gestu. „Tohle místo je staré. A my, tlustočervi, nejsme první, kdo zde žili. Zabralo mi nějaký čas, než jsem našel tuhle místnost a bezpečné cesty do ní a z ní ven. Jiné cesty bezpečné nejsou. Ale nemusíte mít obavy. Tady se vám nic nestane a brzy budete v bezpečí.“

Zamával jim, pak přistoupil k jednomu z barevně označených dveří a položil na ně dlaně. Dveře se doširoka rozevřely a muž do nich vstoupil. Ještě jednou se k nim otočil, mávl na pozdrav a pak se za ním dveře opět zatahly a byl pryč.

Luha si uvědomila, že se za celou dobu ani nedozvěděli jeho jméno.

Snažil se ji neprobudit, ale byla vzhůru. Ležela v posteli a pozorovala ho.

„Dlouhý den v práci, že?“

„Dlouhý,“ zamumlal. „Ta zítřejší audience...musel jsem hodně věcí připravit.“

„Ach, jistě,“ potmě se mu zdálo, že se u toho ušklíbla. „Tak snad ty přípravy nebyly tak nepříjemné. Drtka ti pomáhala?“

„Jistě.“ Dokončil převlékání a lehnul si k ní. Spali v jedné posteli už dlouho jenom ze zvyku. Co tam dřív jiskřilo, se s lety omlelo, rozměnilo a ztratilo. Bylo mu to líto, ale tak se věci měly a on nemohl riskovat rozvod. Ne při aktivitách, kterým se potají věnoval.

„Tak to si určitě potřebuješ odpočinout,“ řekla. Kdoví proč to znělo jedovatě. „Zítřek může být náročnější, než bys čekal.“

„To máš pravdu,“ zamumlal. Začal ho přemáhat spánek. „Tak se dobře vyspi.“

Ani si neuvědomil, že mu neodpověděla.

Na jejich počest přinesli do přijímacího sálu paláce místodržícího zlatá bidýlka s horní tyčí obalenou tlustou vrstvou přepychově

vypadajících látek. Neyra, Selenia a Arbasios se na nich pohodlně usadili.

Na druhé straně stolu seděli v pohodlných křeslech zástupci tlustočervího Impéria: místodržící Bazal, jeho zástupkyně a Nejhlubší úřednice Drtka a generálka Žluta, která včera dorazila s třemi stovkami jezdců a stovkou bojových vozů do Bílých přístavů. Pozdravit je přišla i Bazalova manželka, paní Chrobina, která nabídla hostům výluh z kořínků a červí koláč. Neyra si všimla, že podala ruku všem, kromě Bazalovy zástupkyně Drtky, kterou ignorovala. Při ochutnávce koláče pohovořila paní Chrobina krátce o počasí a pak se s omluvou vzdálila.

Když skončily zdvořilosti, mohli začít s jednáním.

„Ještě jednou musím konstatovat,“ začal místodržící, „jak nesmírně překvapující byla zpráva o vašem, troufám si říct, zázračném objevení, princezno Neyro. A skutečně doufám, že si ze svého pobytu na našem kontinentu neodnášíte pouze bolestné zážitky. Mohu doufat, že jako přímá příbuzná vládce Království černých fénixů přispějete k rozvoji porozumění mezi našimi národy?“

„Abych řekla pravdu,“ odpověděla Neyra, „zatím některým věcem sama moc nerozumím. Říkal jste národy. Žila jsem dlouho mezi lidma. Nedávno jsem zjistila, že jsou i jiné rasy, které mluví. Třeba ta vaše. Tak který národy přesně myslíte?“

Selenia nespokojeně přešlápla, ale jestli chtěla něco říct, Žluta byla rychlejší. „Můj temný přítel, vznešený tlustočerv Bazal, samozřejmě myslel nás, tlustočervy. My vládneme v Říši, stejně tak jako černí fénixové vládnou v Království. Na ostatních rasách nezáleží.“

„Ehm,“ Bazalův výraz se změnil do něčeho, co Neyře připomínalo rozpačitost, „samozřejmě nám záleží na blahobytu jiných ras, ostatně Bohyně nám je svěřila do péče. Co chtěla říct zde moje drahá přítelkyně, generálka Žluta, je to, že z praktického hlediska stačí uzavřít dohodu mezi námi tlustočervy a vámi, černými fénixy. Ostatní z ní samozřejmě budou mít také prospěch, nemám pravdu?“ S těmi slovy se obrátil na svoji zástupkyni, která do té doby nic neřekla.

„Jistě,“ usmála se Drtka na místodržícího. Neyře se zdálo, že z ní cítí obdiv. *Takhle koukal Oříšek po Žabce*, vzpomněla si.

„Mohli bychom si například vyměnit poznatky o technomagii. V poslední době jsme udělali některé důležité pokroky. Vaše lodi a naše technomagie, to by mohla být příležitost pro obě strany.“

Selenia si znovu odkašlala. „To je opravdu zajímavý nápad,“ souhlasila. „Ačkoliv jistě chápete, že uzavření smlouvy není možné bez souhlasu mého panovníka.“

„A nemohla by případnou smlouvu podepsat jeho neteř?“ navrhla Drtka. „Samozřejmě, pouze v případě, že bychom s jejím obsahem všichni souhlasili.“

„O lodě bychom určitě měli zájem,“ potvrdila Žluta. „Potřebujeme někdy přepravit naše jednotky na druhý konec kontinentu a po souši je to odporně zdlouhavé.“

„Slyšeli jsme,“ vložil se do rozhovoru Arbasios, „že zde v poslední době vypukly nějaké nepokoje?“

Selenia si opět odkašlala. „Přirozeně to považujeme za vaši záležitost,“ ujistila je. „Nicméně, rádi bychom se ujistili, že tyto

události nebudou mít vliv na naši případnou dohodu. Musím také říct, že král Neos by jistě nechtěl, aby se Království – přímo či nepřímo – zapojilo do válek mezi mluvícími rasami. Ať již je jejich příčina jakákoliv.“

„Nemusíte si dělat starosti,“ odpověděl Bazal, „nejde o nic závažného. Jak víte, jednou z ras, o které pečujeme, jsou také trpaslíci. Bohyněžel, jejich práce v dolech na železo je náročná a někteří si proto začali v poslední době stěžovat. S lítostí musím přiznat, že na tom mají podíl i někteří naši místní úředníci. Ve své horlivosti někdy zapomínají na potřebnou laskavost a neuváženými rozhodnutími situaci zbytečně zhoršují. Mohu vás ale ujistit, že se všechno brzy uklidní.“

„A s lidmi problémy nemáte?“ zeptal se Arbasios. „Tady v Bílých přístavech jsme viděli především je.“

„Jsou to kolonisté z Jasmínie,“ vysvětloval Bazal, „přemístili jsme je sem kvůli stavbě přístavu. S téměř všemi skupinami lidí vycházíme výborně. V minulosti jsme je naučili psát, obdělávat pole i uctívat Bohyni. Jsou nám za to vděční.“

„Co myslíte, „s téměř všema“?“ zeptala se Neyra. „S nějakýma taky nevycházíte?“

Generálka zaskřípala zuby. „Nedávno se na Pláních objevila nějaká nová skupina lidí. Divoši, přišli odněkud z lesa. Přidali se k trpaslíkům a přesvědčili je, že proti nám mají bojovat.“

„Samozřejmě je brzy najdeme a poučíme je, jak se zařadit do Impéria,“ řekl Bazal.

„Nebo je rozdrtíme,“ ušklíbla se Žluta. „Za pár dní vytáhnu na sever a Žabka s Železným Pupíkem se buď vzdají, nebo zemrou.“

Neyra s sebou trhla. *Jak se mohla Žabka zamotat do něčeho takovýho? A kdo je ten Železnej Pupík?*

„Opravdu se nechceme míchat do vašich záležitostí,“ řekla Selenia chladně, „ale není v souladu se zásadami Království zabíjet své nespokojené občany. Jakkoliv budeme rádi za přátelství mezi našimi zeměmi, opravdu si nepřejeme něčemu takovému pomáhat. Nabízíme ale naše rozsáhlé zkušenosti s řešením sporů a vyjednáváním oboustranně výhodného a spravedlivého řešení. Pokud byste si to přáli, můžeme například sjednat schůzku mezi vámi a tou Žabkou či Pupíkem, na které byste si mohli v klidu vše vyjasnit.“

„To je od vás velice laskavé,“ začal Bazal, ale Žluta mu skočila do řeči: „My si ale s rebely poradíme sami, děkujeme. Pokud s námi nechcete spolupracovat na stavbě lodí, možná by vám nevadilo, kdybychom se na tu vaši podívali sami? To by jistě nebylo proti vašim zásadám, ať již jsou jakékoliv.“

„Obávám se, že to nepůjde.“ Ze Selenina výrazu nebylo nic poznat, ale Neyra vycítila její hněv i obavy. „Vzhledem k přítomnosti princezny jsme zavedli zvýšená bezpečnostní opatření. Na loď nikdo cizí nesmí.“

„Uvědomujete si,“ zasyčela generálka, „že vaše loď kotví v našem přístavu?“

„Uvědomuji si,“ odpověděla Selenia pomalu, „že zde stojím jako zástupce Království černých fénixů. Neoprávněný vstup na naši loď

by jistě nebyl mým panovníkem vnímán jako přátelské gesto ze strany Říše.“

„Prosím, prosím,“ vyskočil z křesla Bazal a zamával rukama. Jeho čtyři paže vytvořily dojem větrného mlýna. „Nechceme se přece hádat! Toto je historická příležitost a nepokazíme ji hloupým nedorozuměním!“ Rozčileně se posadil.

Na chvíli všichni zmlkli. Neyra se nadechla. Slíbila Selenii, že se bude držet zpátky. Ale už ji to přestalo bavit.

„Já vám řeknu,“ začala pomalu, „co si o tom myslím. Šestnáct let jsem mezi těmi divochy, jak jim říkáte, žila. A není to tak, že bych jim za všechno byla vděčná. Ale rozdíl mezi nima a váma je jako den a noc. Až do včerejška jsem nevěděla, co znamená „otrok“. A až do dneška jsem nepoznala takový pokrytce. Máte plnou pusku vznešených řečí, ale přitom jste jenom banda velkých kluků, která šikanuje ty, na který si troufne. Jestli chcete, abychom se s váma dál bavili, tak okamžitě propustíte všechny otroky, omluvíte se těm trpaslíkům, který jsou na vás našťvaný z jistě dobrého důvodu, a udobříte se s Žabkou. Nebo si vás namaže na placku a sní k snídani.“

Všichni tlustočervi ztuhli a Bazal vyvalil oči. Žluta vypadala, že vybuchne.

„Slyšeli jste princeznu,“ řekla pak do ticha Selenia. „Předpokládám, že tím naše dnešní jednání končí. Princezno, Arbasie, odlétáme.“

Zamávala černými křídly a vznesla se nad svoje bidýlko. Neyra i Arbasios ji následovali. Dolétli k nejbližšímu oknu a opustili přijímací sál.

Když se vraceli na loď, Neyra přemýšlela, jestli neudělala chybu. Pak to ale pustila z hlavy a soustředila se na okolí.

Bílé přístavy byly zatím spíš staveništěm než opravdovým městem. Samotný přístav a molo, u kterého kotvil Druhý vzlet, byly ve vzorném pořádku. Většinu města ale tvořily dřevěné boudy a rozestavěné domy stojící podél špinavých ulic z vyšlapaného bahna. Na nich se hemžili lidé, shlukující se kolem staveb jako vosy u medu.

Jediné dobře vypadající domy byly ty, které nechali právě za sebou. Palác místodržícího přiléhal zadní stranou ke křídově bílé skále. Jak si Neyra všimla, když do Bílých přístavů poprvé přiletěla, skály vytvářely vysokou stěnu, která sice oddělovala město od zbytku pevniny, ale nebyla příliš široká. Po několika stech metrech skála končila a přecházela v pláň, nad kterou Neyra předtím několik dní přelétala.

Selenia ani Arbasios nic neříkali, a tak let na loď proběhl v úplném tichu. Když přistáli, Selenia jim pokynula, aby ji následovali do kapitánské kajuty. Posadili se na bidýlka a kapitánka jim každému nabídla piškot. Chvíli společně chroustali.

„Řekla jsem to blbě?“ nevydržela nakonec čekání Neyra. „Mrzí mě, jestli jsem to zkazila. Ale už mi z nich bylo fakt nanic.“

„Měla jste ve všem pravdu, princezno,“ vyhrkl Arbasios a otočil se k ní. „Cítil jsem to úplně stejně. Jste velice odvážná!“

„Nemohu s vámi nesouhlasit,“ přikývla Selenia, „Pravda je, že s tím, co jsme se dozvěděli, je velmi nepravděpodobné, že by král Neos chtěl s tou jejich Říší mít cokoliv společného. Po této stránce tedy bylo vaše vyjádření naprosto v pořádku. Jiná věc je, zda bylo

moudré jim to takto otevřeně říct. Loď není ještě připravena k odplutí a já se obávám o naši bezpečnost. Především tedy o vaši, princezno.“

„Neodvází se nás napadnout,“ řekl Arbasios, „ví, že by tím vyvolali válku s Královstvím.“

„Nevyvolali, pokud se o tom Království nedozví. Pokud zmizíme beze stopy, stejně, jako Úsvit fénixe vašeho otce,“ pohlédla Selenia na princeznu, „mohou tvrdit, že naši loď nikdy neviděli a že se třeba potopila v moři.“

„Království by odhalilo pravdu,“ nesouhlasil Arbasios. „Vidělo nás hodně lidí. Někdo by dosvědčil, co se stalo.“

„Obávám se,“ zavrtěla Selenia hlavou, „že podle toho, co víme o Říši, by zdejší vládci našli způsob, jak pravdu utajit. Ostatně, o Úsvitu fénixe zde také nikdo nevěděl. Přestože, jak víme od princezny, kapitán Aeios navštívil Kamenné město.“

„A co by mohli...přece by... do hajzlu,“ ulevila si Neyra. „Hajzli, hajzli, hajzli. Doufám, že je Žabka pořádně nakope do zadku.“

„Musíme tedy co nejrychleji odplout,“ přikývl Arbasios. „Okamžitě zahájím přípravy. Potřebujeme dokončit opravy hlavního stěžně, nabrat vodu a doplnit kompostérium s červy. Do dvou dnů bychom mohli být hotovi.“

„Máte tady nějaký zbraně?“ zeptala se Neyra. „Něco, čím bychom se mohli bránit?“

Selenia zavrtěla hlavou. „Vyjeli jsme objevovat svět,“ vysvětlovala, „a zjistit, co se stalo s vaším otcem. Nejeli jsme dobývat. My, černí fénixové, nejsme válečníci. Věříme v jednání a dohody, ne v moc zbraní.“